

aínkarím

7/2017
167

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

Drazí čtenáři,

na začátek dnešního úvodníku bych si dovolil podělit se o jeden vtip... *Pan učitel vysvětluje žákům, co je čas minulý, přítomný a budoucí. Pak dává příklad: „V červenci jsou prázdniny a hodně pálí sluníčko. Jaký je to čas, Pepičku?“ „To je krásný čas,“ odpoví Pepíček.*

Ano, jsme na prahu toho krásného času, kterému říkáme prázdniny a dovolená. Jak jsme se na tento čas těšili, jak jsme vyhlíželi magické datum 1. července s vědomím, že konečně se nemusím učit a připravovat na písemky a zkoušky, konečně se zvolní tempo v práci a bude více volného času, že nás čeká dovolenka někde u moře nebo na horách, že se trochu opálíme, budeme chodit plavat, na kolo nebo jen tak na procházku... Prostě že bude ten krásný čas... Ten tak důležitý čas k načerpání nových sil a elánu!

Ale možná v tom těšení se na prázdniny a dovolenou jsme se zastavili před důležitou otázkou: Kde tuto dovolenou a prázdniny budeme trávit? Co všechno navštívíme? A jak to správně naplánovat?

Oslovilo mě jedno zamyšlení z pera italského kněze Alessandra Pronzata: *Čas dovolených. Zdá se, že se bez nich neobejdeme. A přichází ke slovu osudná otázka: „Tak kam letos?“ Ano, ten problém zní „kam“. Na tom nesejde, hlavně, že „jinam“! Kdoví, zda pro někoho představuje dovolená vhodnou příležitost, aby se zastavil, hovořil sám se sebou, vyjasnil si, jak na tom je, „kde“ se vlastně nachází... a snažil se, aby alespoň nějaký čas neodbíhal „jinam“.*

Tak nám přeji, ať prožijeme krásný čas prázdnin a dovolených, ale také ať je to pro nás možnost k zastavení a setkání se sebou samotnými a abychom se vraceli s novou energií, chutí a odvahou do náročných dní v práci i ve škole. o. *Jakub*

Sv. Alžběta Portugalská

Narodila se ve Španělsku asi roku 1270 jako dcera pozdějšího aragonského krále Petra III. a jeho ženy princezny Konstancie Sicilské. Na křtu dostala jméno své zemřelé tety, svatě Alžběty Uherské. Již v dětství se Alžběta vyznačovala mimořádnou zbožností a zájmy o dobročinnost. V roce 1288 byla provdána za portugalského krále Dionýse. Královskou hodnost a bohatství pokládala za svěřené hřivny a snažila se je využívat ke skutkům křesťanského milosrdenství. Stala se matkou chudých, těšitelkou trpících, ošetřovatelkou osamělých nemocných i ochranitelkou pronásledovaných. Pomáhala zchudlým rodinám a sirotkům. Později zřídila dům pro ženy, které se dostaly na scestí a nalezinice pro odložená nemluvnata. Traduje se, že když měla v zástěře připravené almužny, zeptal se jí její muž, co nese a ona s úsměvem odpověděla: „růže“. Manžel hned obsah zástěry zkontroloval, protože nebyl čas růží, ale ony v ní náhle skutečně byly. Manžel jí připravoval mnohá trápení, byl jí nevěrný, vydržoval si konkubíny, se kterými měl nemanželské děti. Byl k ní nelaskavý a hrubý. Alžběta se k němu chovala vlídně, odpouštěla mu a stále se za něho modlila. Alžběta sloužila jako vyjednavač mezi manželem a synem Alfonsem během občanské války v letech 1322 – 1324. Podle legendy v roce 1323 Alžběta na mule přijela mezi obě armády u Alvalade, aby zabránila střetu. Po smrti manžela v roce 1325 vstoupila do řádu chudých klarisek a odešla do konventu, který v roce 1314 založila v Coimbre. Ještě jednou sehrála roli mírotvůrce v roce 1336, když syn Alfons IV. vytáhl proti Ferdinandu Kastilskému, za něhož provdal dceru Marii, a obvinil ho z toho, že s ní zachází špatně. Navzdory věku a slabosti Alžběta spěchala do Estremozu, kde se armády připravovaly k bitvě. Znovu zastavila boj a trvala na sjednání mírových podmínek. Cesta jí však vyčerpala, a jakmile skončila svou misi, ulehla na hradě Estremoz s horečkou do postele, kde 4. července zemřela. Byla pohřbena v Coimbre a její hrob se stal cílem poutí a místem mimořádných milostí. V roce 1516 začal kanonizační proces. Lev X. jí pak dovolil v Coimbre uctívat jako blahoslavenou. V roce 1612 byl její hrob otevřen a tělo shledáno neporušené, bez známek nějakého rozkladu. K slavnostní kanonizaci došlo 25. 2. 1625 papežem Urbanem VIII. Je patronkou Portugalska, Coimbre a Zaragozy; různých ženských spolků, charitativních pracovníků; zvyvaná při obtížích v manželství a falešném obviňování; pomocnice při válečných útrapách. Jejími atributy jsou koruna, růže, řeholnice, žebřák. Církev si její památku připomíná 4. července.

MS

Děkanátní pěší pouť do Frýdku

Dne 3. 6. 2017 se konala děkanátní pěší pouť do Frýdku. Sešli jsme se ve dvanáct hodin u dřevěného kostelíka v Hrabové a odtud jsme putovali do baziliky Navštívení Panny Marie ve Frýdku. Tato pouť byla obětována za to, abychom se v životě dobře rozhodli. Během našeho putování jsme se pomodlili růženec a také jsme se občerstvili zmrzlinou.

V bazilice pak proběhla adorace pod vedením bíloveckého děkanátu. Po adoraci následovala mše svatá, kterou sloužil nový pomocný biskup otec Martin. Během mše svaté nás doprovázel svým zpěvem sbor z naší farnosti.

Chtěla bych se s vámi podělit o pěkný zážitek, který jsem zažila během mše svaté. Už při našem putování mi otec Jakub sdělil, že při mši ponesu dary. Vzpomínám si, jak jsem v průběhu mše byla nervózní, protože v bazilice bylo hodně lidí a já jsem se bála, abych třeba nespadla. V momentě, kdy jsem přišla k otci Martinovi s konvičkami, tak mi při podávání ruky dal malý pytlíček s jeho biskupským znakem, ve kterém byl malý růženec. Měla jsem velkou radost, jelikož mi pak otec Jakub oznámil, že takový dárek nedostane jen tak někdo.

Takže za rok! ☺

Simča

První svaté přijímání

Milí farníci!

Jak jistě všichni víte, v neděli 11. 6. 2017, o slavnosti Nejsvětější Trojice, bylo v naší farnosti 1. svaté přijímání 14 malých dětí (doufám, že se na mě nebudou zlobit, že jsem je nazval „malými dětmi“ ☺). Také naše rodina požívala tyto dny intenzivněji, protože druhá z našich dcer – Zuzanka, byla také poprvé u sv. přijímání. I při všem tom shonu, který nás čekal (uklizení, vaření, nákup atd.), jsme se už od sobotního rána snažili, abychom si všichni doma, ale hlavně Zuzanka, uvědomili, že je před námi skutečně výjimečný víkend. V sobotu se doma všichni opravdu snažili, takže už odpoledne byla nachystána slavnostní tabule, bylo uklizeno, všichni měli nachystané oblečení na neděli ☺. A šli jsme všichni ke sv. smíření a na nácvik. Potom jsme, až na maminku, která ještě chystala jídlo na neděli, šli brzo spát, aby už nikdo zbytečně nehřešil ☺.

Mše sv. byla krásná, slavnostní, všechno připravené. Vzpomněl jsem si na své 1. sv. přijímání – je to už přes 30 let, jak jsem stál před oltářem se svíčkou v ruce. Tenkrát mi pořádně nedocházelo, co je to vlastně za obrovský zázrak. Znalosti jsem měl, připravený jsem také byl, ale jak může být připravené 6leté dítě? Teprve s postupem času – přes pubertu až do dospělosti a skrze osobní zkušenosti s Boží přítomností v mém životě si více uvědomuju dar Víry a s ním spojeny svátosti, které jsem od Boha dostal. Svátost Eucharistie je pro mě tajemstvím, které lze těžko pochopit. I po více jak 30 letech se však na každé svaté přijímání těším. Je to to největší, co nám Bůh může na zemi dát, největší tajemství, ale i největší radost a naděje, která ve spojení s naší vírou proměňuje náš život. Proto jsem při mši svaté prosil, aby nás ani naše děti, přijímání eucharistického Krista nikdy neomrzelo, abychom po něm vždycky toužili, těšili se na něho a zůstali mu věrní po celý život.

OK

Výlet dětí

Všechno krásné nějak rychle plyne... A tak to bylo i s přípravou na první svaté přijímání. Všechno uteklo jako voda, velký den „D“ nastal 11. 6. a my se o další týden posunuli k závěrečné akci - výlet s dětmi, rodiči, kmotry, sourozenci a hlavními „aktéry“, kteří naše děti a také nás, rodiče, celou přípravou

doprovázeli - tetou Fany, otci Jakubem, Víťou a Václavem.

Odjezd autobusem nastartoval cestu - směr Odry, kde jsme v místním kostele mohli při adoraci zakončit celou přípravu a poděkovat za všechny milosti, které naše děti dostaly při prvním svatém přijímání. Pak následoval přesun do blízkých Tošovic do zábavního Heiparku. Hodina volné zábavy na bobové dráze rozzářila oči nejenom dětem, ale i my rodiče jsme si nadšeně sdělovali informace typu jako: „Heeej, já jsem jel celou cestu bez brzdy, a ty?“ Další hodinu se děti (potažmo i rodiče) rozeběhly po celém areálu a testovaly další atrakce včetně trampolín, prolézaček, klouzaček apod. Někteří rodiče testovali místní pohoštění v restauraci. Ve

smluvenou dobu - odjezd směr Ostrava. Cestou autobusem probíhala za zády trpělivého a klidného řidiče soutěž pro velké i malé v pinkání pinkponkovým míčkem. Soutěžící si mohli vše nejprve vyzkoušet, a když si byli jisti nejen sami sebou, ale i pomalou jízdou, mohli předstoupit do uličky před zraky všech spolucestujících. Přestože míček padal všude jinde (i na řidiče), podařilo se nemálo šikulům trefit opakovaně několikrát za sebou i pátku. Všichni bez

rozdílu byli oceněni sladkou odměnou.....

Konec cesty autobusem, konec cesty dětí celou přípravou... Chtěla bych moc poděkovat „naším aktérům“ za laskavé odhalování Boží krásy nejenom dětem, ale i nám dospělým.

Pavla P.

Dětská scholička při našem kostele

Je konec školního roku a to mi dává prostor pro ohlédnutí se za uplynulými měsíci a také na malou bilanci.

Ke spolupráci s dětskou scholičkou jsem byla přizvána loni v srpnu otcem Vítězslavem.

I když jsem už měla nějaké zkušenosti s dětským sborem, je to pro mě práce trochu jiná.

Zapojili jsme do sborečku asi 20 dětí ve věku od 5 do 12 let. Ale vzhledem k tomu, že školáci mají mnoho jiných mimoškolních aktivit, musí dělit svůj čas a nenavštěvují páteční zkoušky pravidelně. Potřebovali bychom více času na nácvik písní. Ale i tak, doufám, nebylo naše snažení zbytečné.

Podařilo se nám vybrat a zvládnout celou řadu krásných liturgických písní, takže mám dojem, že nezpíváme k liturgii, ale liturgii samotnou při mších svatých. Rovněž příběh živého betléma o Vánocích pomohly naše děti „ozvučit“ svými hlásky. Nezapomněli jsme ani na maminky, kterým jsme věnovali malou kytičku písní.

A pak přišla Noc kostelů. O naší účasti na ní jsme se dozvěděli 14 dní předem, což v činnosti sboru znamená pouhé 2 zkoušky. Byla to pro nás velká čest a taky výzva, přispět svou malou měrou k pěkné atmosféře večera.

Zda se nám záměr podařil, to at' zhodnotí návštěvníci. My sami jsme z toho, i přes drobné nedostatky, měli docela uspokojivý pocit.

„Vždyt' dvakrát se modlí, kdo ze srdce zpívá.“ citát sv. Augustina

V závěru bych chtěla velmi poděkovat nejenom dětem, které jsou úžasné, učenlivé, je s nimi legrace a mám je moc ráda, ale jmenovitě také svým kolegům muzikantům, bez kterých by scholička snad ani nemohla existovat.

Velmi si vážím spolupráce se všemi – Haničkou Frydrychovou, Aničkou Pražákovou, Michalem Kalusem, Jardou Hrubým, Blankou Šimkovou a Honzou Krestou.

Jak jsme si s otcem Vítou před rokem řekli, zkusíme to, nemáme co ztratit. Já věřím, že jsme neztratili, ba naopak, pomalu nacházíme.

A najdeme-li se v příštím roce zase a přibude-li více dětí, bude to o to krásnější.

Velmi rádi přivítáme mezi sebou nové zpěváčky. Přijďte, těšíme se na vás!!

Božena Matějovová

Jak se žije v Teologickém konviktu

Školní rok 2016/17 uplynul jako voda. Zatímco děti na základních školách obvykle končí 30. června, školní rok v Teologickém konviktu skončil o něco dříve, už 2. června. Jsem rád, že se můžu s Vámi podělit o to, jak jsem jej prožil.

Minulý rok, 1. září, se nás sešlo šestnáct. Někteří poznali již během roku, že formace ke kněžství není jejich cesta, jiní chtěli dokončit tento rok, ale nebudou dále pokračovat. Z našeho ročníku by tedy příští rok mělo pět mužů nastoupit do pražského semináře, do olomouckého též pět.

Konvikt slouží především k tomu, aby se prohloubila lidská, intelektuální a duchovní formace kandidátů. Po duchovní stránce se o studenty stará zvláště o. Petr Vrbacký, který je čtvrtý rok spirituálem konviktu. Intelektuální rozvoj zajišťují především vyučující z teologické fakulty, kteří nás učili např. filosofii, italštinu a latinu. Tzv. „vnější fórum“ konviktu tvoří ředitel TK o. Alfred Volný, a prefekt TK, který je každý rok nový, letos byl prefektem novokněz královéhradecké diecéze o. Petr Soukal. Tito vedoucí muži z „vnějšího fóra“ se starají o lidskou formaci, ale také o veškeré správní záležitosti, např. zabezpečují chod jednotlivých konviktních služeb a dbají na to, abychom měli co jíst a kde spát.

Největší důraz je, dle mého názoru, kladen právě na lidskou stránku. Potenciální kandidát kněžství musí být v první řadě zralým člověkem s pevným křesťanským názorem, který přiloží ruku k dílu, když je potřeba, dokáže si poradit s daným úkolem, třeba i v časové tísní, musí být také schopen dodržet denní řád nebo naučit se disponovat s volným časem.

Volného času v konviktu opravdu není málo. Víkendová odpoledne byla obvykle celá volná, ve všední dny sice čtyři hodiny zabrala přímá výuka, další tři pak samostudium, ale zbytek času bylo také potřeba nějak naplnit. Velkou výhodou je, že v semináři je několik kaplí, takže kdykoli jsem měl potřebu, mohl jsem jít do některé z nich rozjímat. Snažil jsem se také udržovat kondici sportem, zvláště fotbalem v tělocvičně, ale také jsme se spolužáky hrávali piškvorky či šachy. Největší část volných chvil jsem ale prožil s knihami, určitě jsem jich přečetl za ten rok desítky a věřím, že to bude jednou k užitku.

Po prázdninách se vydám znovu do Olomouce a moje cesta bude, dá-li Pán, pokračovat v semináři a na teologické fakultě.

Jan Slepíčka

informace červenec/srpen

28. 6. v 19.00 KONCERT CHORUS OSTRAVA – benefice, kostel Svatého Ducha

1. 7. HUSLOV – POUŤ,

14.00 žehnání křížové cesty,

15.00 mše svatá u kapličky

3. 7. FARNÍ POUŤ NA SVATÝ HOSTÝN, přihlásit se můžete v sakristii

odjezd od farního kostela 7.45,

od kostela Svatého Ducha 8.00

23. – 29. 7. FARNÍ CYKLODOVOLENÁ Zel lam See

13. 8. POUŤ NANEBEVZETÍ PANNY MARIE v kapli ve Výškovicích

15. – 20. 8. CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE V OLOMOUCI

Podrobnosti: <https://olomouc2017.signaly.cz/>

14. – 30. 8. FARNÍ POUŤ DO FATIMY

Vzadu za lavicemi si můžete vzít přihlášky dětí do náboženství. Vyplněné je můžete odevzdávat v sakristii.

Dovolená

Léto patří mezi naše oblíbené období. Těší se na něj děti i dospělí. Příroda v plné kráse a hřejivé paprsky slunce v nás probouzejí touhu po cestování. Poznat nové kraje, prožít dobrodružství, spřátelit se s novými lidmi - to jsou radosti, které můžeme prožít právě o dovolené.

Abychom se o tuto radost sami nepřipravili, dejme si pozor na vztahy s lidmi, se kterými budeme trávit vytoužené volno. Kdyby nastalo nějaké nedorozumění, buďme tolerantní. Vždyť kdo z nás je dokonalý?

„**JAK BYSTE CHTĚLI, ABY LIDÉ JEDNALI S VÁMI, TAK VY JEDNEJTE S NIMI,**“ píše se v Bibli.

Mějme na paměti, že přátelské ovzduší působí na unavené tělo i vyčerpanou duši jako hojivý balzám. Po takto strávené dovolené se budeme cítit svěží, odpočnutí a s chutí se pustíme do nové práce.
